

Arrest

nr. 53 839 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2009 doen verzoekers een asielaanvraag. Uit het Eurodac verslag van 24 december 2009 bleek dat verzoekers op 16 oktober 2009 reeds een asielaanvraag hadden gedaan in Polen. Verzoekster werd gehoord op 14 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin zij toegeeft in Polen te zijn toegekomen op 16 oktober 2009, en er een asielaanvraag te hebben gedaan. Zij kent de afloop van deze asielaanvraag niet.

2.2. Verzoeker geeft tijdens het verhoor van 14 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij op 20 november 2008 in Polen is toegekomen, en dat zijn vingerafdrukken daar werden genomen. Hij ontkent een asielaanvraag te hebben gedaan.

2.3. Op 29 januari 2010 werd een verzoek tot terugname gedaan aan de Poolse autoriteiten. Zij stemden op 5 februari 2010 in met de terugname van verzoeker.

2.4. Op 25 april 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 12 juli 2010 ongegrond verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

2.5. Op 12 juli 2010 werd ten aanzien van beide verzoekers een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit zijn de twee en derde bestreden beslissingen.

De kennisgeving van alle drie de beslissingen gebeurde op 12 juli 2010.

De eerste bestreden beslissing :

*"(...) (R.R. Nr. 079110751343)
geboren te (...) op 07.11.1979
+ echtgenote :
(...) (R.R. Nr. 083050955679)
geboren te (...) op (in) 09.05.1983
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
adres: (...) 9100 SINT-NIKLAAS*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen :

De medische redenen die betrokkene aanvoert om een machtiging tot verblijf te vragen in België, kunnen niet aanvaard worden. De ambtenaar-geneesheer onderzocht de medische problematiek en gaf hierover een advies op 17 juni 2010. Zij oordeelt dat er vanuit medisch standpunt gezien geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van terugwijzing, Polen, daar de behandeling er beschikbaar is. Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services – Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).

Gezien de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, kunnen we stellen dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugwijzing, Polen.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing, Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De raadsman van betrokkene haalt aan dat zijn cliënt er overtuigd van is dat een efficiënte behandeling voor zijn medische aandoening niet afdoende aanwezig is in zijn land van herkomst.

Dit argument kan niet weerhouden worden daar betrokkene terugkeert naar Polen in het kader van de Dublinovereenkomsten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking gekomen is met het gerecht of politie, geen gevaar inhoudt voor de maatschappij en geen overlast veroorzaakt dient

opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen. "

De tweede bestreden beslissing (man):

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde (...)
geboren te (...), op (in) 07.11.1979
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 24/12/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 07/11/1979.

Uit het Eurodacverslag van 24/12/2009 blijkt dat betrokkene eerder asiel aanvraag te Polen op 20/11/2008. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 14/01/2010 dat hij in september 2008 uit Ingoesjetie vertrok en via Kazakstan naar Moskou reisde, vanwaar hij verder via Wit- Rusland naar Polen reisde. Daar zou hij 20/11/2008 zijn aangekomen en zijn vingerafdrukken zouden er genomen zijn. Betrokkene ontkent echter dat hij er asiel vroeg. Betrokkene verklaart dat hij tot 23/12/2009 in Polen verbleef. Die dag zou hij vertrokken zijn richting België waar hij de dag nadien zou zijn aangekomen. Betrokkene vroeg op 24/12/2009 asiel aan samen met zijn echtgenote (...) (°09/05/1983).

Op 29/01/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 05/02/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook voor zijn vrouw werd een terugnameakkoord met Polen bekomen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat zijn familie hier woont. Hij verklaart dat twee broers (...) en (...) hier legaal verblijven als erkend vluchteling. Nazicht in onze databank doet blijken dat dit inderdaad het geval is. Betrokkene behoort echter niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening, noch is betrokkene afhankelijk van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in België. Betrokkene verklaart ook dat zijn zus (...) en moeder (...) hier ook verblijven. Voor hen is echter ook Polen de verantwoordelijke lidstaat gebleken. Betrokkene verklaart verder geen andere familie te hebben in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij Hepatitis C heeft, evenals cardiologische problemen, niercrisis en prostaatpijn. In verband met zijn gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat er op 25/04/2010 een aanvraag ingediend werd tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 12/07/2010. Er wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen en dat behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moeten betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)“

De derde bestreden beslissing (vrouw):

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde (...)geboren te (...), op (in) 09.05.1983
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 24/12/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 09/05/1983.

Uit het Eurodacverslag van 24/12/2009 blijkt dat betrokkene eerder asiel vroeg in Polen op 16/10/2009. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 14/01/2010 dat ze op 24/09/2009 uit Ingoesjetie vertrok en dat ze op 16/10/2009 in Polen aankwam. Betrokkene verklaart dat ze er een asielaanvraag indiende, maar kent geen beslissing. Ze verklaart dat ze tot 23/12/2009 in Polen bleef. Op die dag zou ze vertrokken zijn naar België, waar ze een dag later zou zijn aangekomen. Op 24/12/2009 vroeg ze asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene vroeg asiel aan samen met haar man (...) (°07/11/1979).

Op 29/01/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 05/02/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Ook de partner (...) (°07/11/1979) is het voorwerp is van een terugnameakkoord met Polen. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat haar schoonfamilie hier woont. Ze verklaart dat twee schoonbroers (...) en (...) hier legaal verblijven als erkend vluchteling. Nazicht in onze databank doet blijken dat dit inderdaad het geval is. Betrokkene behoort echter niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening, noch is betrokkene afhankelijk van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in België. Betrokkene verklaart ook dat haar schoonzus (...) en schoonmoeder (...) hier ook verblijven. Voor hen is echter ook Polen de verantwoordelijke lidstaat gebleken. Betrokkene verklaart verder geen andere familie te hebben in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze problemen heeft met het oog en ook gynaecologische problemen. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die deze verklaringen staven. De Belgische autoriteiten hebben bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In verband met de gezondheidstoestand van haar man dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 25/04/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 12/07/2010. Er wordt gesteld dat er voor haar man vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2) “

2. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, doordat, eerste onderdeel, verwerende partij geen rekening heeft gehouden met algemeen gekende gegevens over de medische behandeling van vreemdelingen in Polen, minstens, tweede onderdeel, geen onderzoek heeft gevoerd naar de financiële beschikbaarheid van de medische behandelingen voor verzoekers.

De beslissing is in een eerste onderdeel volgens verzoekende partij onredelijk en er werd niet met alle feiten rekening gehouden. Er werd geen rekening gehouden met het dossier over de gesloten centra in Polen van verzoeker. Medische problemen worden in Polen niet behandeld. Het staat voor verzoekende partij vast dat zij geen gelijkwaardige medische zorgen zal krijgen als in België. De loutere verwijzing in de beslissing naar de bijdrage van Golinowska en Koziarkiewicz is niet dienstig omdat deze dateert van voor de bijdrage die door verzoekers werd aangebracht.

In een tweede onderdeel geeft verzoekende partij aan dat het louter aannemen dat medicatie beschikbaar is in Polen en er een mogelijkheid tot behandeling is, onvoldoende is om aan te nemen dat deze zorgen voor verzoekers voorhanden zijn gelet op verzoekers precaire financiële situatie. Met dit element werd geen rekening gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Daar waar verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, merkt de Raad vooreerst op dat dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het redelijkheidbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De beslissing is gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juni 2010, die verklaarde dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekende partij naar Polen. De medische zorgen blijken voorhanden te zijn in Polen, zelfs voor asielzoekers die in opvangcentra zitten. Er is een arts verbonden aan de centra, en deze kan doorverwijzen naar specialisten. De zorg wordt ook volledig terugbetaald. Bovendien zijn er nog NGO's die medische hulp bieden aan asielzoekers. Zulks blijkt uit een Country Report for Poland van maart 2008, vanwege Golinowska, S. en Koziarkiewicz A. die de kwaliteit en gelijkheid onderzocht hebben in de toegang tot medische zorgen.

De verwijzing naar een internetartikel door verzoekende partij, zonder duidelijk aan te geven wat de bron is en de betrouwbaarheid van de ingewonnen informatie, is absoluut onvoldoende om het advies van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verder uitvoering verslag uitgebracht van het onderzoek naar de beschikbaarheid van de vereiste medicatie en medische opvolging in Polen. Uit informatie ingewonnen uit de geneesmiddelenbank Delphicare blijkt alleszins dat de nodige medicatie aanwezig is in Polen. Dit wordt door verzoekers niet weerlegd.

Bovendien blijken er in Polen ook gastro-enterologen werkzaam te zijn en zijn er spoedgevallendiensten en ziekenhuizen. Deze informatie werd ingewonnen op 16 juni 2010. Verzoekers brengen wat dat betreft ook geen overtuigende tegenargumenten aan. Zij maken ook niet aannemelijk, aan de hand van betrouwbare en verifieerbare bronnen, dat deze medische dienstverlening voor hen niet toegankelijk zou zijn.

De ambtenaar-geneesheer concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens geen medische contra-indicatie blijkt om te reizen. De aandoening van Hepatitis B en C zijn derhalve geen aandoening die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

Er is ook geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien deze behandeling en opvolging mogelijk is in Polen. Er is geen bezwaar tegen een terugwijzing naar Polen.

Vermits in de beslissing wordt aangegeven en aangetoond dat de vereiste medische zorgen volledig terugbetaald worden in Polen, is bovendien ook geantwoord op het financiële argument van verzoekende partij die stelt dat medische zorgen voor hen niet haalbaar zijn, gezien hun precaire financiële situatie. Verzoekers brengen opnieuw geen tegenindicaties aan, maar houdt het bij niet onderbouwde beweringen.

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd en schendt de door verzoekers aangevoerde beginselen niet.

Het middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

2.2. Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen in een eerste onderdeel dat zij hebben aangetoond dat de vereiste medische zorgen niet beschikbaar zijn in Polen en van een aanvaardbaar kwalitatief niveau zijn. Zij hebben hun aanvraag in België gedaan om goede zorgen te krijgen.

In een tweede onderdeel betogen zij dat de beslissing onredelijk is en onzorgvuldig gemotiveerd. Er werd niet onderzocht of de medische zorgen ook beschikbaar zijn in het land van terugwijzing en of de zorgen financieel toegankelijk zijn. Zulks is in casu niet gebeurd.

De thans bestreden beslissingen zijn deze van 12 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gericht tegen beide verzoekers afzonderlijk.

Deze beslissingen werden genomen nadat werd vastgesteld in een Eurodac verslag dat verzoekers op 16 oktober 2009 al een asielaanvraag hadden gedaan in Polen. Er werd een verzoek tot terugname gedaan aan de Poolse autoriteiten op 29 januari 2010, hetgeen werd ingewilligd op 5 februari 2010. De Poolse autoriteiten gaven daarmee te kennen de asielaanvraag van verzoekende partijen te zullen behandelen.

Artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, dat luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Verzoekende partijen maken niet duidelijk waarom zij van mening zijn dat deze bepaling niet correct werd geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, en dat zij bovendien hebben ingestemd met de terugname van verzoekers. Verzoekers zullen aldaar hun asielaanvraag behandeld zien volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel bewijs aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar medische problematiek niet behandeld kan of zal worden in Polen. Zij heeft niet aangetoond dat zij zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de schending van artikel 3 van het EVRM moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekers die dergelijk risico aanvoeren om hun beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd bovendien ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 12 juli 2010. In de motivering van de thans bestreden beslissing wordt naar deze beslissing verwezen. Daarmee werd aangegeven dat niets de uitwijzing van verzoekers naar Polen in de weg staat. Verzoekers hebben het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

Algemene en vage stellingen, die geen verband houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, zijn niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM te bewijzen. Verzoekende partij moet aantonen met feiten en elementen die haar persoon betreffen, dat er risico op zulke gevaren bestaat indien zij naar Polen zal worden teruggeleid.

Uit niets blijkt dat de uitwijzing van verzoekende partij naar Polen niet mogelijk is omwille van het ontberen van de vereiste medische behandeling en opvolging van de medische problematiek van verzoekers, of een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC